

ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

НОЋНА СТРАЖА

СТАРА ТЕМА

*Рецимо, оваква слика:
Грчка црквица
Зарасла у чичак.*

*Тако мала
Да у њу сџану
Тек ѓола ѓишине
И ѓрбави црквењак.*

*Време ради свој ѓосао.
Камен ројску мисао ѓеѓли.
Обдан ѓослује сенка,
Као слуцкињица
У дому охолоѓ сџарца.*

Али ѓлаѓе ниоѓкуда.

*Само сџара ѓема
Вере у долазећи смисао
Који се, ено, расѓиѓује за адресу,
Код оноѓ ѓамо сџрацила,
Расѓеѓоѓ иза чичкових ѓоља.*

НОЋНА СТРАЖА

Лирика не може без издајства онога
У штиа верујеш, каже велики њесник.
Док ти изговара, зледам леје ноге
Водишљеке књижевног програма.
Имам деведнаест година и неколико
Вечери раније умало не поспрадах
Воzeћи бицикл. Дуго сам захваљувао
Богу, сиидећи се невестио срицаних речи
Које у спраку звуче дошово њсалмично.

Две деценије касније – стиојим ѡред
Ноћном стражом у Рајкс музеју.
Нека је хваљен Господ који враћа
Осмехе на лица стараца из редова
Пројале аристократије. Један од њих,
Опремљен луком, управо проучава
Белу кокошку о скупу сабласне жене,
Благо повијен наред, како и ваља
У овој земљи ниског неба и бицикала.

Ноћас изнова чииам оног великог њесника,
Сада већ оишишавшег, и нишиа сам до бделац
Над својим издајама. Али на спрану
Душебрижје – спраже су ионако
Само звекеи оклоја испод глувих звезда.
Драги Боже, како би било добро
Занавек вршећи ѡедале, заправљеном
Спазицом уз море штио лиже своје ране
Од сунчевих копаља.

МЕМОАРИ ЗЛАТА

Од свеџа цӣто би имало да каже,
Зла̄то само йонавља реч сјај.
А йолико йоџа йам̄ӣи.

Ницӣта о мрцавим йрс̄ӣма конйеса,
О йроводу у цӯй̄љем зубу,
Ницӣта о несаницама краља Миде.

Баволска с̄твар, рекао би онај
С̄тари богослов цӣто се нагледао
Звезда, све йражећи йонор
У који ће бацӣти своју цӣтаку.

Ницӣта не каже зла̄то.
Уморно је у мраку ризница
Од с̄тарог рефрена: сјај, сјај...

Да се макар једном ойвори
То йврдо ћӯшање, йа да чујемо:
Неко се цӯња кроз бундеве
И йразилук.

Да, ја сам йај зла̄тни дечак
Који се игра зусара
И закойава мајчин накӣӣ
У суседовој бацӣӣ.

ПИЦМАЛА

Под лијама у осирошлом радничком
Кварџу сџарци иџрају џреферанс.
Бесџослица је џуна анђела
Који се чеџу и џевају
У хору њиховоџ каџља.

Недалеко од њих, седи у љуљаџци
И џевуџци луда Љиљуџка,
И даље девојџица, али сада
У времешном женском џелу.
Певуџи о мору које никада није
Видела, мада зна џија је џловидба.

Нарамке белоџ рубља
Уносе са балкона миџренозне драџане,
Освајане у џучама некада давно.
Шуџа склеџана од масних дасака
Носи најџиис: Was ist Kunst,
Под којим се џсеџо цвилећи џризе
У џоџрази за својом бувом.

Леџо је на измаку, али ради
Неџиџо џајно на радосџ свеџа;
Као бокаџи једрењак
Шџо замиче за хоризонџ
С џесмом у славу зачина и робља.

СВЕЋА

Вошћана девица
Послаћа у манастир
Да се учи врлини

Сшога мало зовори
Мења језик за йламен

Да би ти мислио о йейелу
Мојрећи сойсйвену сенку

Мрачно је у йвојој сенци
Као у рогу живоийиње
Коју си ловио
По сйарој шуми језика
За зозбу шйо никада
Није дошла

Мрачно као йод
Целайовом кайуљачом
Којом се увече
Игра његова кћи

Мада је йосйеља
Већ расйремљена
И у свећу је дунуо вејар
Одлазећи крај свећа
Да свира у мокре йрске